

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ КУПЕТЕ СИ ФАНТАЗИЯ...

chitanka.info

— Накъде, мътните те взели, си ме помъкнал, Джарвис? Поне да ме беше предупредил, за да се облека мизерно, както подобава на този квартал... Тези обувки ми струваха 200 суверена, а сега не бих дръзнал да се появя с тях и на долнопробно събиране на треторазрядни писарушки...

— Търпение, сър, почти стигнахме...

Бяхме се нагледали на подобни двойки — вечно мърморещ господар и раболепен прислужник — но въпреки това всички надигнахме глави любопитно, за да преценим с жаден поглед какво бихме могли да очакваме: истински клиент или обикновен зяпач, желаещ да провери дали историите за Улица „Фантазия“ и нейните обитатели са верни. Искрено се надявах да е от първите — двамата с Уилям не бяхме яли от седмица и нямаше да имаме нищо против, дори да ни платят с медени петачета. В мечтите си дори често си представяхме цял суверен — огромен, златен и тежък, който би ни осигурил достатъчно средства, за да прекараме почти година при поносимо мизерни условия...

Когато новобогаташът най-накрая преодоля презрението си и закрачи по покрития с мръсотия тротоар, очите ни се разшириха. Чух как Рей, който дремеше цял ден някъде зад мен, рязко си пое въздух през стиснати зъби. Аркадий и Борис забравиха за миг играта си на карти, рязко надигнаха глави и се опулиха невярващо. Артър механично приглади стърчащия си перчем, опитвайки се да скрие объркването си; не му се удаде — изглеждаше също толкова втрещен, колкото и всички останали.

На Улица „Фантазия“ се възцари мъртва тишина.

Новодошлият се казваше сър Джоузеф Брансуърт. Знаехме това от късчетата вестници, които понякога откривахме в контейнерите за смет и жадно четяхме. Не знаехме дали наистина неограничените финанси на баща му са причината да бъде обявен за най-прогресивен автор на фантастика и фентъзи за последните 20 години, но така или иначе бе факт, че копелето се къпеше в злато и издаваше по един роман на три месеца. Във времената на читателска криза и писателско мизерстване това бе все едно да къпеш кучето си със стогодишно шампанско... но Брансуърт и фамилията му отдавна бяха надраснали подобни буржоазни отживелици като криза, мизерия и безпаричие. Вероятността един ден някой от тях да се озове на Улица „Фантазия“

редом с нас, постлал дрипаво килимче и кръстосал крака по турски в очакване на какъв да е клиент, бе минимална, да не кажа и направо нищожна.

Само че и той, както и повечето пишещи и издаващи бездария, нямаше грам талант. Затова той и хората като него идваха тук, на Улица „Фантазия“, правиха фасони, гълчаха ни за мизерията и вонята, която се носеше на талози от нас, но в крайна сметка си тръгваха, олекнали откъм злато и мед, но забогатели с идея, стил или речников запас, които щяха да поддържат жива илюзията, че могат да пишат... е, не завинаги — до следващата им визита при нас.

Сър Джоузеф бавно тръгна покрай насядалите по тротоара дрипльовци, затискайки нос с напарфюмирана кърпичка. Тъй като бях заел предвидливо място в средата на улицата, можеше да чуя размяната на реплики между него и колегите. Така можеше да се подготвя, за да съм в състояние да му предложа нещо различно, когато стигне до мен.

— Купете си малко описания, сър... Евтино ги давам — по петаче за ред... — занарежда пан Станислав, който бе седнал в началото на редицата. Брансуърт дори не го удостои с поглед. Бедният Стас — казвал му бях хиляди пъти, че описанията вече не се търсят, но той продължаваше да упорства. „Все някой ще ги поиска, приятелю... а и нямам какво друго да предложа“, отклоняваше неизменно той всеки опит да му дам съвет.

— Философия... мъдрости и философия за всеки вкус! — включи се в предлагането Рей, когато видя, че Брансуърт приближава. — Вземете си философия, най-доброто въведение към истинската фантастика...

Сър Джоузеф презрително сбърчи нос и продължи напред. За кратко се спря пред Джей Ар, но когато чу несвързаните му брътвежи за тронове, мечове и дракони, побърза да се отдалечи. Робърт също не успя да го привлече за каузата, въпреки че даде най-доброто от себе си:

— Щипка хумор, чаена лъжичка сатира и две шепи сарказъм: най-добрата рецепта за най-фантазмагоричната и невероятна манджа, която някога сте кусвали, сър!

Очевидно Брансуърт не беше чревоугодник, тъй като подмина с пренебрежение. Вече си мислех, че ще подмине и мен, когато изведнъж той заби токове в калдъръма, спря рязко и изляя в лицето ми:

— Ами ти, младежо? Какво предлагаш? Защо не плямпаш като мизерните си събратя, а мълчиш, сякаш дяволът ти е отнел езика?

— В действителност е точно обратното, сър — от него съм го взел — ухилих се аз, стараейки се да не изглеждам твърде щастлив. Бездарията винаги се ядосваха при вида на някой, който е щастлив — вероятно защото повечето от тях никога не разбираха какво е истинско щастие.

— И какво искаш да ми продадеш с този твой език, дошъл от дявола, синко?

— Какво ще иска почитаемият господин? Стил, диалог, метафори...?

— Имам усещането, че криеш нещо под масата, младежо... че пазиш нещо за самия край на пазарлъка. Затова дай да пропуснем частта със зальгалките и да започнем сериозния разговор, какво ще кажеш?

Почти успех физически да почувствам високомерието му — хладно, мокро като сополива кърпа и омерзително като допир на плужек до кожата ти...

— Предлагам ти въображението си — преди да успея да се овладея, изгърсих аз.

Въздишката на изненада и неверие се проточи из Улица „Фантазия“ като порив на есенен вятър из запустяла къща. Всички надигнаха очи, за миг избистрени от мъглата на отчаянието, глада и безизходицата. Във всички се четеше един неизказан въпрос: „Наистина ли???”.

Сър Джоузеф изглеждаше не по-малко потресен.

— Помисли си пак, малчо — промълви той с леко по-земен тон, сякаш изумлението му го бе смъкнало от облаците, където го бе издигнало собственото му самолюбие.

— Защо не, Брансуърт? — заизливаха се думите от мен като порой. — На вас ще ви е от полза: като знам колко сте я закъсали откъм вдъхновение, и генетична мутация на мозъка няма да ви спаси от позора. Трябва ви моята фантазия... нуждаете се от нея... мога да усетя как мислено треперите от вълнение — като наркоман при вида на спринцовка или като хетера при вида на пълна кесия. Аз ще ви я дам — вземете я цялата! Това е все едно да се опитам да ви продам морето — колкото и да черпите от него, то няма да се изпразни; единствено

вие ще се изморите и ще получите удар от непрестанното гребане. Но дори и фантазията ми един ден да пресъхне, аз вече нямам нужда от нея. Хората отдавна престанаха да я търсят, тя седи в мозъка ми и мухлясва там, трови го с гангрениясалите си от обездвижване крайници... но тя не е виновна — виновни са консуматорите, които не искат вкусна храна в мрачна опаковка; виновни са тези, които купуват вашите безвкусици, обвити в безвкусен евтин станиол и полети с още по-безвкусен захарен сироп; виновни са тези, които плащат, за да получат нещо, което е негодно за употреба — о, да, те знаят това, те не го и употребяват, а просто го оставят на рафта с останалите безвкусици, където събира прах и личинки, но въпреки това, дори и прашасало, пак си остава модерно и желано... Затова вземете цялата ми фантазия, Брансуърт! Бъдете мъж обаче и си платете! Защото с хонорара за една страница от вашите тоалетни писания ние, истинските автори, ще преживяваме дълго... дори, да се надяваме, може би достатъчно дълго, за да станем свидетели на това как писарушки като вас ще бъдат изхвърлени в канализацията на литературата. И тогава, о, тогава, когато осъзнаем, че сме доживели до момента на нашето признание благодарение на вашите смрадливи пари, с които сте си купили малко талант изпод тезгяха... затова си струва да дадеш дори повече от фантазията си!

Честно казано, изпитах не по-малко удоволствие, когато видях какъв ефект оказва словесният ми шамар върху сър Джоузеф. Той вдигна ръце, сякаш за да се защити, страните му пламнаха, а устните му се сгърчиха в отчаян спазъм, за да възпрат проклятието, което напираше от вътрешността му. Без да каже и дума, той се завъртя и изчезна почти тичешком от Улица „Фантазия“, следван по петите от предания си слуга. Ухилих се, но усмивката ми бързо изчезна, когато осъзнах, че току-що съм пропилял една доста добра възможност за нормална вечеря за мен и колегите — нещо, което никой от нас не бе виждал от години. Стиснах юмруци, бесен на парвенютата от рода на Брансуърт и сие, но най-вече на самия себе си и на проклетия си език, който упорито отказваше да стои зад зъбите. Вече си мислех къде и какво да ударя, за да попремине гневът ми поне малко, когато иззад ъгъла се донесоха нови гласове. Преглътнах и заех смирена стойка върху парцаливата постелка.

Идваха нови клиенти.

Боже, дано успеехме да продадем поне нещо...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.